

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515206282
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3515206282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu AB 2 B.V., so sídlom Holandské kráľovstvo, Amsterdam, Strawinskylaan 933, reg. číslo 57279667, zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, IČO: 47 234 679 proti žalovanej D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., v súčasnosti bytom X. S., X. XXX o zaplatenie 3.255,55 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 9C/63/2015-98 zo dňa 09. novembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. o zamietnutí zvyšku žaloby a III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.624,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 29.05.2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku /výrok I./, vo zvyšku žalobu zamietol /výrok II./ a priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,6 % /výrok III./. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia 3.255,55 eur spolu s vyčísleným ročným úrokom z omeškania vo výške 450,34 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3.255,55 eur od 29.05.2015 do zaplatenia s odôvodnením, že jeho právny predchodca spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. ako veriteľ uzatvoril so žalovanou ako dlžníkom úverovú zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 3.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 84 pravidelných mesačných splátkach po 75,15 eur. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou svojho záväzku, preto bol v zmysle úverových zmluvných podmienok vyzvaná listom zo dňa 25.09.2013 k splateniu celého zostatku úveru, ktorý pozostáva z nezaplatených splátok po splatnosti, upomienky a zmluvnej pokuty (ak boli vygenerované) a zo zosplatnených budúcich splátok, v lehote 15 dní od odoslania výzvy. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s., ako veriteľ, uzatvoril so žalovanou ako dlžníkom dňa 23.11.2012 úverovú zmluvu č. 4211122401, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru veriteľom dlžníkovi vo výške 3.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 84 mesačných splátkach po 75,15 eur v lehote splatnosti úveru 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Termín splatnosti splátok bol určený tak, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 22,06 % a RPMN od 25,2 % do 26,2 % a priemerná hodnota RPMN 19,37 %. Celková čiastka splatná dlžníkom bola určená vo výške 6.070,68 eur. Z

listiny označenej ako Výpis čerpania, splátok a úhrad bolo zistené, že dňa 28.11.2012 bola žalovanej poskytnutá čiastka úveru v sume 3.000,- eur. Dňa 25.09.2013 bolo zaznamenané zosplatnenie. Podľa výpisu žalovaná uhradila veriteľovi celkom 375,75 eur, čo je zrejmé aj z konečnej rekapitulácie uvedenej vo výpise, mal uhradiť 4.081,64 eur a zostáva uhradiť dlh vo výške 3.705,89 eur. Výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 25.09.2013 veriteľ vyzval dlžníka k splateniu celého úveru čerpaného na základe zmluvy, a to vo výške 3.255,55 eur v lehote 15 dní od odoslania výzvy. Odoslanie písomnej výzvy žalobca preukázal poštovým podacím hárkom. Žalobca preukázal, že nárok pôvodne patriaci spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., bol na neho postúpený zmluvou zo dňa 25.09.2013 (pôvodne na AB 1 B.V.). Súd preto žalobcu považoval za právneho nástupcu pôvodného veriteľa. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, 9 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, podľa § 9 ods. 1, 2 písm. f) a k) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy. Uviedol, že dospel súd k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť v celom rozsahu. V konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 23.11.2012 uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 3.000,- eur. Z charakteru tohto zmluvného vzťahu jednoznačne vyplýva, že táto úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a žalovaná má v tomto zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom, ktorej obsah nemala žalovaná možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Z predloženej úverovej zmluvy je zrejmé, že právny predchodca žalobcu nedodrжал ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f), a k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, keď v zmluve nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom ide o obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Termín konečnej splatnosti úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad, bez akýchkoľvek matematických operácií, presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti. Zmluva ďalej obsahuje údaj len o celkovej výške mesačnej splátky v sume 75,15 eur. Podľa Hlavy 5 § 1 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. - hotovostný úver, jednotlivé splátky sa skladajú z príslušnej časti úverovej istiny, úrokov a úhrady za poistenie, ak nie je v zmluve alebo týchto úverových podmienkach uvedené inak. Zmluva žiadnym spôsobom pritom nešpecifikuje, čo je zahrnuté v splátke, teda, či žalovaná spláca istinu, prípadne nejaké úroky, poistenie alebo iné platby. V prípadoch, keď zmluva nerozčleňuje presne splátky, je potrebné aplikovať výklad vnútroštátneho predpisu, ktorým je zákon o spotrebiteľských úveroch. V súlade s vyššie citovaným ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. je preto tento úver bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko konečná splatnosť úveru mala nastať až v lehote 84 mesiacov po poskytnutí úveru, súd považoval za potrebné skúmať, či k zosplatneniu celého úveru ku dňu 25.09.2013 v súlade so zákonom skutočne došlo. Žalobca preukázal, že k predčasnemu zosplatneniu úveru došlo výzvou k splateniu celého dlhu zo dňa 25.09.2013, odoslanie ktorej zdokladoval poštovým podacím hárkom. K zosplatneniu celého úveru žalobca pristúpil v súlade s Hlavou 7 § 3 písm. a) Úverových zmluvných podmienok, podľa ktorého klient je povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti v prípade, že sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Z Výpisu čerpania, splátok a úhrad vyplýva, že žalovaná sa do omeškania dostala najneskôr pri 5. splátke úveru, ktorá bola splatná dňa 15.05.2013 a ďalšie splátky neuhradil vôbec. Pri zosplatnení úveru žalobca dodržal postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplatenie niektorej splátky uplatnil po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.624,25 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou skutočne poskytnutou právnym predchodcom žalobcu (3.000,- eur) a sumou uhradenou žalovanou (375,75 eur). Nakoľko žalovaná nespĺnila svoj záväzok a dostala sa s plnením svojich finančných záväzkov voči žalobcovi do omeškania, súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu 31.01.2013. Pokiaľ ide o príslušenstvo žalovanej sumy, žalobca si uplatnil vyčíslený úrok z omeškania vo výške 450,34 eur a úrok z omeškania vo výške 8,5 % eur ročne zo sumy 3.255,55 od 29.05.2015 do zaplatenia.

Súd žalobcovi ním vyčíslený kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 450,34 eur nepriznal, nakoľko žalobca jeho výšku nepreukázal (bol vypočítaný zo sumy 3.255,55 eur od 12.10.2013 do 28.05.2015, čo je viac ako samotná výška poskytnutého úveru, ktorý sa, ako už bolo uvedené, považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o požadované úroky z omeškania vo výške 8,5 % eur ročne zo sumy 3.255,55 eur od 29.05.2015 do zaplatenia, súd vyhovel žalobe v časti, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania v zákonnej výške v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške k 26.09.2013, t.j. vo výške 8,25% ročne, nakoľko splatnosť celého úveru bola dňa 25.09.2013 a základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania so zaplatením celého dlhu bola 0,25%. Vychádzajúc z týchto skutočností bola potom žalovaná zaviazaná k zaplateniu dlžnej sumy 2.624,25 eur s 8,25% ročným úrokom z omeškania od 29.05.2015 (tak ako bolo v žalobe požadované, hoci úrok z omeškania mohol byť uplatnený už od 26.09.2013) do zaplatenia a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. V konaní bol žalobca úspešný cca v 70,8 % (požadoval priznanie celkovej sumy 3.705,89 eur, priznaná mu bola suma 2.624,25 eur), žalovaná mala úspech vo výške 29,2 %, súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 41,6 %.

2. Proti tomuto rozsudku do výroku II. o zamietnutí zvyšku svojej žaloby a do výroku III. o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že zákonná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je v úverovej zmluve uvedená. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 75,15 eur pod bodom 44., o počte splátok -84 pod bodom 45., o lehote splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 53. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“. Názor žalobcu na splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Žalobca sa dovoľáva výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v súlade s princípom právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 CSP. Uvedené skutočnosti je potrebné uplatniť aj v súvislosti s náležitosťou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve je pod bodom 53. zreteľne uvedená Lehota splatnosti: „84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci.“. Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Máme za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. V zmysle bodu 71 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“. V zmysle bodu 72 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,...“. V zmysle bodu 73 Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15: „...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že spôsob akým veriteľ určil dĺžku trvania v zmluve o úvere v žiadnom prípade nemôže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť

rozsah svojho záväzku, a preto, ak konajúci súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti, t. j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takúto sankciu, v súlade s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, je nutné považovať za neprimeranú. Žalobca taktiež nesúhlasí s nepriznaním kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 450,34 eur, nakoľko je toho názoru, že dostatočne preukázal jeho výšku v zmysle priloženého výpisu čerpania, splátok a úhrad, ktoré súdu predložil spolu so žalobným návrhom. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu a výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu ako i o náhrade trov konania, v celom rozsahu na ne poukazuje v súvislosti s § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu na tom právnom závere, že zmluva o spotrebiteľskom o úvere, ktorú strany uzatvorili neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/ a údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradenie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia / § 9 ods. 2 písm. k)/.

7. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že záver súdu prvej inštancie o absencii údaju o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili právny predchodca žalobcu a žalovaná, je správny a správne je potom aj z toho vyplývajúce posúdenie spotrebiteľského úveru, ktorý žalovaná čerpala ako bezúročného a bezpoplatkového.

8. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/.

9. Zmluva o úvere, ktorú strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že takýto údaj môže spotrebiteľ odvodiť z informácie uvedenej v zmluve „lehotá splatnosti: 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, tak odvolací súd je toho názoru, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konkrétny termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a nie spôsob, ktorým je tento termín možné určiť, či údaje, na základe ktorých je ho možné určiť. V tomto prípade samotná zmluva konkrétny údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín, neobsahuje. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil. Okrem toho v tomto prípade je určitý rozpor medzi vyššie údajom, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje a ktorý má spotrebiteľovi umožniť určenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a iným údajom zmluvy-termínom splatnosti jednotlivých splátok úveru, ktorý bol dojednaný na 20. deň v mesiaci. Tento rozpor musí nepochybne u bežného spotrebiteľa spôsobovať pochybnosť, či je termín

konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru 15. deň 84. mesiaca po poskytnutí úveru alebo až 20. deň 84. mesiaca po poskytnutí úveru. Spotrebiteľ tak nie je schopný posúdiť rozsah svojho záväzku zo spotrebiteľského úveru a v tomto zmysle je sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru celkom namieste.

10. Súd prvej inštancie preto správne, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Túto skutočnosť potom súd prvej inštancie správne právne posúdil a dospel k správne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru čerpaného žalovanou.

11. Pokiaľ ide o posúdenie uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere eurokonformným výkladom príslušného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej, tu odvolací súd uvádza, že ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom rozhodnutí Súdny dvor, nemožno prelomiť výklad predmetného zákonného ustanovenia, ktorý vychádza z úplne jasnej jazykovej formulácie daného zákonného ustanovenia. Zákonodarca v tomto ustanovení jasne deklaroval požiadavku na uvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmluvy stranami sporu platný a účinný. Aj z predmetného rozhodnutia Súdneho dvora je zrejmé, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu a Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila, pretože nesmela zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákonom č. 129/2010 Z.z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalobcom a žalovanou nie je možná.

12. Ďalšou otázkou je tzv. nepriamy účinok smerníc, ktorý spočíva v eurokonformnom výklade dotknutého vnútroštátneho práva, ktorý sleduje dosiahnutie účelu, cieľa smernice. Nepriamy účinok smerníc má však vždy svoj rozsah a svoje medze, ktoré sa nachádzajú v rozsahu a medziach vnútroštátnych metód výkladu práva. Súdny dvor EÚ potom ešte sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. V rozhodnutí vo veci Adeneler, C-212/04 / rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006/ uviedol, že "povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva /pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47". Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti požiadavky uvádzať v zmluve údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nie je výklad týchto zákonných ustanovení podľa záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej možný. Takýto výklad by bol výkladom práva contra legem a v podstate by viedol k nahradeniu vnútroštátneho práva predmetnou Smernicou. V konečnom dôsledku by sa tak jednalo o výklad porušujúci všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

13. Z dôvodu, že odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a úver čerpaný žalovanou je preto bezúročný a bezpoplatkový, nebol dôvod bližšie sa zaoberať námietkami žalobcu proti ďalšiemu záveru súdu prvej inštancie o absencii údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbanami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia /§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z./.

14. Odvolací súd rovnako považuje za správne aj zamietnutie žaloby žalobcu v časti o zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 450,34 eur. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, žalobca nepreukázal výšku tohto uplatneného kapitalizovaného úroku z omeškania. Vo svojej žalobe uviedol, že ide o úrok z omeškania vypočítaný zo sumy 3.255,55 eur od 12.10.2013 do 28.05.2015, čo je viac ako samotná výška poskytnutého úveru, ktorý sa v tomto prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Odvolací súd na základe týchto záverov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu potvrdil ako vecne správny.

16. Za rovnako správny považuje odvolací súd aj výrok III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, ktorý je založený na pomere úspechu strán v spore, a ako taký ho potom odvolací súd tiež potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi. Keďže jej však žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli, odvolací súd jej ich náhradu nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.